

РОЗДІЛ 1

Високий темноволосий чоловік замислено стояв біля вікна розкішного пентхауса, дивлячись на панораму мерехтливих вогнів, які розкинулися на нічному горизонті Сент-Луїса. У різких рухах Рамона Гальверри було помітно досаду і втому, коли він рвонув краватку, послаблюючи вузол, підняв склянку віскі й зробив ковток.

Раптом у тьмяно освітлену вітальню широким кроком увійшов блондин:

— Ну що, Рамоне, що вони вирішили? — нетерпляче запитав він.

— Те, що й завжди вирішують банкіри, — відрізав Рамон, усе ще дивлячись у вікно. — Вирішили, що краще стояти на своєму.

— От негідники! — вибухнув Роджер. У гнівному розчаруванні він провів рукою по світлому волоссю, потім різко розвернувся і попрямував у бік кришталевих графінів у барі. — Їм здається, доки старий дідько був з тобою, гроші сипалися самі! — промовив він зі злістю, наливаючи у келих бурбон.

— Що ж, вони не змінюються, — понуро промовив Рамон. — Якби гроші все ще лилися рікою, вони були б зі мною.

Роджер клацнув вимикачем на лампі, тоді кинув сердитий погляд на розкішні меблі в стилі Людовіка XIV — ніби лише їхня присутність у просторій вітальні його ображала, а тоді промовив:

— Я був упевнений, на всі сто відсотків упевнений, що, якби ти розповів про те, у якому психічному стані був твій батько перед смертю, банкіри тебе підтримали б. Як вони взагалі можуть звинувачувати тебе у його помилках і незнанні?

Відвернувшись від вікна, Рамон притулився плечем до рами. Якусь мить він дивився на залишки віскі у склянці, тоді підніс її до губ і випив до дна.

— Вони звинувачують мене в тому, що я не завадив йому скоїти ті фатальні помилки, а ще в тому, що вчасно не розгледів його недієздатність.

— Не розгледів, — повторив Роджер з люттю в голосі. — Як узагалі можна передбачити, що чоловік, котрий усе життя поводився ніби Господь Бог, одного дня повірить, що він є таким? І що б ти мав робити, якби знав? Акції були у нього, а не в тебе. До самої смерті він особисто розпоряджався справами у корпорації. Твої руки були зв'язані.

— Зате тепер розв'язані, — Рамон ворухнув широкими м'язистими плечима своєї майже двометрової постаті.

— Слухай, — з відчаєм у голосі промовив Роджер, — я не починав цієї розмови раніше, бо розумів, що це зачепить твою гордість. Але ти знаєш, що я не бідний. То скільки тобі потрібно? Якщо в мене немає такої суми, я міг би знайти.

Уперше за цей час у погляді гордовитих темних очей та на чітко окреслених губах Рамона Гальверри промайнула усмішка. Перетворення було разючим: риси обличчя, яке останнім часом нагадувало холодний бронзовий зліпок із виразом безжальної рішучості, поєднаної з давнім іспанським благородством, умить пом'якшилися.

— Мільйонів п'ятдесят допомогли б, а краще — сімдесят п'ять.

— П'ятдесят мільйонів? — безпорадно промовив Роджер, дивлячись на чоловіка, якого він знав ще з часів коледжу, коли вони обидва навчались у Гарвардському університеті. — П'ятдесят мільйонів лише допомогли б?

— Так, дуже допомогли б.

Рамон різко поставив склянку на мармуровий стіл, тоді повернувся і попрямував у гостьову кімнату, яку він займав з того дня, як минулого тижня приїхав у Сент-Луїс.

— Рамоне, — швидко промовив Роджер, — тобі варто зустрітися з Сідом Грінном, доки ти ще тут. Він міг би знайти таку суму грошей, якщо захоче, до того ж він у боргу перед тобою.

Рамон здригнувся. На його аристократичному іспанському обличчі застигла гримаса зневаги.

— Якби Сід хотів мені допомогти, він би вийшов зі мною на зв'язок. Він знає, що я тут і що в мене неприємності.

— Може, і не знає. Адже до сьогодні ти зберігав у таємниці те, що корпорація йде на дно.

— Він знає. І разом з правлінням банку він не хоче, щоб мені продовжили кредитування.

— Але...

— Ні! Якби Сід хотів допомогти, він зв'язався б зі мною. Його мовчання говорить саме за себе. Я не збираюся його благати. За десять днів я скликаю аудиторів і адвокатів корпорації в Пуерто-Рико. І під час цього засідання я маю намір оголосити про банкрутство компанії.

Рамон різко розвернувся і стрімко вийшов з кімнати, ледь стримуючи неприхований гнів.

Коли він повернувся, його густе темне волосся було вологим після душу і він переодягнувся у джинси. Роджер мовчки дивився, як Рамон заковчує рукава білої сорочки.

— Рамоне, благаю, затримайся у Сент-Луїсі ще на тиждень, — промовив Роджер. — Можливо, Сід іще

зв'яжеться з тобою. Дай йому трохи часу. Я переконаний: він просто не знає, що ти тут. А ще мені здається, що його зараз немає в місті.

— Він тут, а я їду в Пуерто-Рико за два дні. І це не обговорюється.

Роджер тяжко зітхнув.

— Що, чорт забирай, ти робитимеш у Пуерто-Рико?

— По-перше, потрібно проаналізувати банкрутство корпорації, а тоді займуся тим, що робили мої предки, — ледь вичавив із себе Рамон. — Поїду на ферму.

— Ти з глузду з'їхав! — вибухнув Роджер. — Будеш обробляти невеличкий клаптик землі, де стоїть та хижа, у якій ми якось розважалися з дівчатами?

— Той невеличкий клаптик землі, — промовив Рамон з почуттям власної гідності, — усе, що в мене залишилося. Разом з будинком, у якому я народився.

— А що з тим будинком біля Сан-Хуана, чи з віллою в Іспанії, чи з островом у Середземному морі? Продай один з будинків чи острів; так ти будеш жити в розкоші до кінця своїх днів.

— Їх більше немає. Я виставив їх на аукціон, щоб корпорація змогла відшкодувати збитки. Адже банки, як ті стерв'ятники, кружляли навколо.

— Хай йому грець! — безпорадно пробурмотів Роджер. — Якби твій батько не помер, я б власноруч його придумив.

— Акціонери тебе випередили б, — гірко посміхнувся Рамон.

— Як ти можеш стояти тут і робити вигляд, що тобі байдуже до цього?

— Я змирився з поразкою, — спокійно промовив Рамон, — я зробив усе, що міг. І я не бачу нічого страшного в тому, щоб працювати на своїй землі, серед людей, які століттями робили на нашу сім'ю.

Знаючи, що друг не терпить сентиментів, Роджер відвернувся, намагаючись приховати вираз свого обличчя:

— Рамоне, чи можу я тобі хоч якось допомогти?

— Так.

— Чим саме? — радісно запитав Роджер, дивлячись через плече. — Скажи мені, і я все зроблю.

— Ти б не міг позичити мені своє авто на певний час? Хочу прокататися.

Це була дрібничка, тому Роджер дістав з кишені ключі й кинув їх другу.

— Є деякі проблеми з подачею палива і з фільтром, але місцевий дилер каже, що ремонт зроблять лише за тиждень. З твоїм таланом авто заглухне посеред вулиці вже сьогодні ввечері.

Рамон знизав плечима, на обличчі не було жодної емоції.

— Якщо це станеться, піду пішки. Для сільського життя потрібно бути у хорошій формі.

— Слухай, ти ж знаєш, що тобі не обов'язково їхати на ферму. Ти був і залишаєшся важливою фігурою в міжнародній діловій спільноті.

Рамон стиснув зуби, йому довелося зібрати усю волю в кулак, щоб угамувати лютя, яка в ньому зароджувалася.

— У міжнародній спільноті у мене тепер репутація невдахи, і мені цього ніколи не пробачать. Скоро я стану найвизначнішим невдахою у світі. Може, попросити у друзів рекомендацію? Чи прийти завтра на твою фабрику й подати заяву на роботу в конвеєрний цех?

— Звісно ж ні! Але ти можеш щось придумати. Тобі вдалося збудувати фінансову імперію лише за кілька років. І тепер ти міг би врятувати хоча б її частину. Я не можу повірити, що ти...

— Я не зможу зробити дива! — відрізав Рамон. — За все треба платити. «Лір» стоїть в ангарі в аеропорті, чекаючи на незначний ремонт одного з двигунів. Як тільки

його полагожать і в неділю ввечері з відпустки повернуться мій пілот, я полечу в Пуерто-Рико.

Роджер відкрив рот, щоб заперечити, але Рамон поглядом змусив його замовкнути.

— Мені здається, обробляти землю — гідне заняття. Це значно краще, ніж мати справу з банкірами. Поки мій батько був живий, я не мав спокою. Відколи він помер, я так спокою і не знайшов. Тому дозволь мені віднайти його.

РОЗДІЛ 2

У велетенському барі готелю «Каньйон» неподалік від Західного порту п'ятничного вечора було, як завжди, повно народу. Кеті Коннеллі крадькома поглянула на годинник, а тоді перевела погляд у натовп, дивлячись крізь людей, які сміялися, теревенили і пили, шукаючи когось. Але головний вхід затуляли пишні рослини, що звисали з велетенських кашпо, сплетених вручну, і ламп Тіффані, підвішених під вітражною стелею.

Зберігаючи широку усмішку на обличчі, Кеті роздивлялася чоловіків і жінок, які стояли невеликою групою поряд.

— Тому я сказала йому назавжди забути мій номер, — говорила їм Карен Вілсон.

Якийсь чоловік наступив Кеті на ногу, коли хотів дотягнутися до свого напою, що стояв на барній стійці. Дістаючи з кишені гроші, він штурхнув Кеті ліктем. Чоловік не вибачився, втім, Кеті й не очікувала цього. Тут кожен чоловік і кожна жінка були самі за себе. Рівні права.

Коли чоловік відвернувся від барної стійки, тримаючи у руках склянку, він нарешті помітив Кеті.

— Привіт, — промовив він, зробивши паузу і кинувши зацікавлений погляд на її струнку фігуру, яку обтягувала блакитна сукня. — Мило, — додав чоловік, роздивляючись її з ніг до голови.

Він уважно подивився на її блискуче біляве волосся з рудуватим відтінком, яке хвилями спадало на плечі, сапфірові очі, що дивилися на нього з-під довгих закручених вій, та витончені вигнуті брови. У неї були милі щічки і тендітний носик. І доки він уважно її вивчав, на персиковому обличчі Кеті з'явився легкий рум'янець.

— Дуже непогано, — зрештою виснував чоловік, не звертаючи уваги на те, що вона почервоніла зовсім не від задоволення, а від роздратування, що він так нахабно її роздивляється.

Хоча Кеті обурювало, що він на неї дивився, ніби розглядав якийсь товар у крамниці, та його не можна в цьому звинувачувати. Зрештою, вона ж сюди прийшла, чи не так? Адже це всього лише велетенський бар для самотніх, приєднаний до крихітної готельної їдальні, хоча власники і меценати й намагалися надати йому певного шику, прагнучи виставити його в кращому світлі.

— Де твій напій? — поцікавився він, ліниво роздивляючись її гарне обличчя.

— У мене його немає, — відповіла Кеті, стверджуючи очевидний факт.

— Чому так?

— Я випила вже дві склянки.

— То чому б тобі не взяти ще одну і не піти зі мною он туди? Ми б познайомилися ближче. Я, до речі, адвокат, — додав він, ніби ця інформація мала підштовхнути її взяти напій і піти з ним.

Кеті прикусила губу і навмисне розчаровано поглянула на нього:

— Он воно що.

— Що таке?

— Мені не подобаються адвокати, — промовила вона, дивлячись йому в очі.

— Дуже шкода, — ошелешено пробурмотів він.

Знизавши плечима, він повернувся і почав продиратися крізь натовп. Кеті побачила, як він зупинився біля двох привабливих дівчат, які усміхнулися у відповідь на його неприховане зацікавлення. Кеті відчула прилив огиди до нього, до всього цього галасливого натовпу й особливо до себе за те, що знаходиться зараз тут. Вона була внутрішньо збентежена своєю грубістю, але в таких закладах мусила захищатися, і її природна делікатність і безпосередність випаровувалися одразу ж, коли вона переступала їхній поріг.

Звісно ж, адвокат миттю забув про Кеті. Та й навіщо йому витратити даремно два долари на напій і намагатися її зачарувати? Навіщо йому напружуватися, якщо в цьому не було жодного сенсу? Якби Кеті чи будь-яка інша дівчина захотіла з ним познайомитися, він би дозволив їй спробувати себе зацікавити. І якби їй це вдалося, запросив би її до себе додому, звісно ж на її машині, щоб подякувати їй належним чином, зайнявшись із нею сексом. Після чого він вип'є з нею чогось — якщо, звісно, не буде надто втомленим, проводить до дверей і дасть можливість самостійно дістатися додому.

Так просто і буденно, жодної прив'язаності. Жодних зобов'язань, зрештою, на них ніхто і не очікує. Жінки зараз мають таке ж право на відмову, як і чоловіки. Жінці не потрібно з ним спати. Їй навіть не потрібно перейматися тим, що її відмова може його образити. Адже він нічого до неї не відчуває. Навпаки, його може драгувати, що він витратив на неї годину-другу свого життя. Але після цього він обере собі якусь іншу жінку, яка буде не проти близькості з ним.

Кеті підвела блакитні очі, шукаючи у натовпі Роба і шкодуючи, що запропонувала зустрітися тут. Музика була надто гучною, перекрикувала високі голоси і неприродний сміх. Вона роздивлялася обличчя людей навколо: такі різні і такі схожі, з виразом напівнудьги, напівбажання. Усі вони чогось шукали. І ніяк не могли знайти.

— Та це ж Кеті! — вона почула позаду незнайомий чоловічий голос.

Здригнувшись, Кеті розвернулася і побачила чоловіка, який самовдоволено посміхався. На ньому був добре скроєний піджак, під ним «оксфордська» сорочка з гудзиками і краватка в тон.

— Ми познайомилися два тижні тому в супермаркеті. Зі мною була Карен.

У нього були жваві очі. Кеті нашорошилася, і її усмішка втратила звичну яскравість.

— Привіт, Кене. Рада бачити тебе знову.

— Слухай, Кеті, — сказав він, ніби йому раптом у голову прийшла геніальна ідея, — чому б нам не піти у більш спокійне місце?

У нього чи в неї. Там, де ближче. Кеті знала заведений порядок, і це викликало у неї огиду.

— Що ти маєш на увазі?

Він промовчав. Йому не потрібно було відповідати. Натомість він запитав:

— Де ти живеш?

— За кілька кварталів звідси — в апартаментах Вілдж-Грін.

— Маєш сусідок по кімнаті?

— Дві лесбійки, — хоробро збрехала вона.

Він повірив. Його зовсім це не шокувало:

— Не жартуєш? Тобі вони не заважають?

Кеті поглянула на нього широко розплющеними невинними очима:

— Я їх обожаю.

На мить на його обличчі з'явилася відраза, а Кеті ледь стримувалася, щоб не розсміятися. Проте він хутко опанував себе і, низавши плечима, промовив:

— Шкода. Ще побачимось.

Кеті спостерігала, як він оглядав бар, доки не помітив когось і зник, продираючись крізь натовп. З неї досить. Сита донесхочу. Кеті торкнулася руки Карен, відволікаючи її від цікавої розмови з двома привабливими чоловіками про катання на лижах у Колорадо.

— Карен, я зайду до вбиральні й після цього піду!

— Роб не з'явився? — розгублено запитала Карен. — Озирнись навколо — тут є багато інших. Обирай кого хочеш.

— Я йду, — з тихою рішучістю промовила Кеті.

Карен низала плечима і повернулася до розмови про лижі.

Убиральня була у невеликому коридорі за баром, і Кеті довелося продиратися крізь натовп, щоб туди дістатися. Нарешті, подолавши останні перешкоди на своєму шляху, вона полегшено зітхнула, опинившись у відносній тиші коридору. Роб не прийшов. Вона не розуміла, що відчуває: полегшення чи розчарування. Вісім місяців тому вона шалено і пристрасно захоплювалася ним, його розумом та іронічною ніжністю. У нього було все: чудова зовнішність, упевненість у собі, шарм і надійне майбутнє голови однієї з великих акціонерних біржових компаній у Сент-Луїсі. Він був красивий, розсудливий і чудовий. І одружений.

Туга охопила Кеті, коли вона пригадала останнє побачення з Робом... Після неперевершеної вечери й танців вони повернулися до неї і випили. Годинами вона розмірковувала над тим, що трапилося потім, коли Роб обійняв її. Тієї ночі, вперше, вона не збиралася зупиняти його, якщо він схилить її до близькості. Упродовж останніх мі-

сяців він сотні разів казав, що кохає її, і доводив свої слова вчинками. Тому вона не бачила сенсу в тому, щоб і далі вагатися. Насправді вона вже була готова перебрати ініціативу у свої руки, але Роб притулювся до спинки дивана і зітхнув:

— Кеті, завтра в газетах з'явиться стаття про мене. І не лише про мене, а й про мою дружину і нашого сина. Я одружений.

Кеті зблідла. Приголомшена почутим, вона сказала, щоб він ніколи більше їй не телефонував і не намагався зустрітись. Але він намагався — постійно. Кеті вперто не відповідала на його дзвінки, коли він телефонував їй на роботу, і кидала слухавку вдома, як тільки чула його голос.

Це було п'ять місяців тому, і лише іноді Кеті дозволяла собі гіркувато-солодку насолоду від думки про нього, бодай на мить. Лише три дні тому вона повірила, що нарешті звільнилася від нього, але, коли в середу почула у слухавці знайомий глибокий голос Роба, миттєво почала тремтіти всім тілом:

— Кеті, не кидай слухавку. Усе змінилося. Мені потрібно тебе побачити і поговорити.

Він був категорично проти місця зустрічі, яке обрала Кеті, але вона наполягла. Готель «Каньйон» — достатньо галасливе і людне місце, щоб легко приглушити його ніжну наполегливість, якщо вона входить у його наміри. До того ж щоп'ятниці сюди приходять Карен, тому Кеті могла розраховувати на її підтримку.

Убиральня була переповнена, і Кеті довелося зачекати. Вона вийшла за кілька хвилин і спустилась у хол. Кеті почала неухважно нишпорити в сумочці у пошуках ключів від машини. Їй довелося зупинитися біля входу в бар, оскільки там було повно народу. Чоловік, який стояв неподалік від неї поряд з телефоном-автоматом, запитав з легким іспанським акцентом: